

PRÍLOHA

Sumár básní Dany Podrackej, Viery Prokešovej, Mily Haugovej a Anny Ondrejčkovej je prepisom autorky dizertácie. Získané sú zo samoštúdia literárnych príloh Nového slova. Uvádzam odpisy, nie fotokópie, vzhľadom na obmedzené podmienky manipulácie s jednotlivými číslami novín v priestoroch Univerzitetnej knižnice v Bratislave a Liptovskej knižnice G. Fejérpataky-Belopotockého v Liptovskom Mikuláši. Básne sú radené podľa autoriek a následne v chronologickom poradí. Tie z básnických textov, ktoré boli začlenené do zbierok publikovaných v období sedemdesiatych a osemdesiatych rokov už v súpise duplované neuvádzam, keďže sú prístupné v knihách.

Dana Podracká

Osudy¹

Nezadržateľne presná je smrť.

Na jednom prste zrátaš túžbu
po prirastení krídel
na presné mušky
Mauserových pištolí.
Jedným prstom stisneš kohútik.

Keby som bol vtáčkom,
letel by som za les
pozrieť sa, čo robí
mamička moja dnes.

Hoc už nemal ľudský výzor
na ostatnom pozadí,
zubami tú pravú hrýzol,

¹ In: *Z najmladšej poézie*, 1975 (júl), roč. 17, s. 19.

opakujúc slovko – ždi!

Každá nová doba zdedí
okrem rozzevených jám
aj začiatok abecedy.
– Dnes sa mame podobám.

Istý Milan jedným prstom
zhasil cigaretu
a škrtol zápalkou,
aby videl, či naozaj zhasla.

Nie, nezastaví sa človek.
Ani myšlienka.

Záveje²

Sčesávam z tvojich vlasov jeho ruky
a ospanlivé bozky – naslepo.
Bolo to pre efekt a bez záruky,
keď na dlážku ti popol odklepol.

Ženy si súcit v láske pozabudnú
a bezbranné chcú dobyť Pompeje.
Tak ako kameň, slová padnú ku dnu.
Tieň v duši... Láska?... Sneh ju zaveje.

Tajomná flauta³

Bola si pri mne, báseň, kým sme spolu

² In: *Nové slovo mladých*, 1978 (február), č. 2, s. 7.

³ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (september), č. 9, s. 4.

nemali kúsok miesta pred sebou.
Nosila som ťa ako drahú štôlu
a úzkosť stala sa mi potrebou.

Do prvých dažďov proti svojej vôli
som žila s tebou, žitiu nemilá,
kým žena pochopila, ako bolí
to dievča, čo som v sebe zabila.

Tebe⁴

Sedíš vo mne ako stravník.
Krájaš ma, napichuješ na vidličku,
zapíjaš vínom krvi.

V záhradách dozrieva hrozno
a iba vtáci
vyzobávajú zrelé bobule.

Zavýja dážď.
Po prúde noci kĺžem sa ako bárka,
hľadájúc slnečný prístav,
kde by som ťa smela ľúbiť.

Sú cesty k sebe,
ktoré hľadáme ako slepci
predĺženou rukou palice.

V mušelinovom tichu
padám ako lístie
poranenej brezy,

⁴ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (december), č. 12, s. 7.

aby som zovrela zem.

Nado mnou
vysoko letia vtáci.

Triesky⁵

Bežím po koreňoch jelší.
Šteklija popukanou kožou,
už mi miazga stúpila pod perou.
Na návrší ktosi rúbe kočík
sekerou.

Biela hmla ma do tmy zoviera.
Vniká do prs
ako neskutočné mlieko.
Kvapky rozihrali vodné klávesy.
Priúzko je,
akoby ma ktosi na strop hlbín obesil.

Prázdna loďka blúdi hladinou.
Zaľúbene klopí veslá
v sile dotyku.
Akoby to srdce, čo mám v dlaniach,
začalo sa meniť na dýku.

Horúčka⁶

V ópiovom dyme
zasadli mloky nad mapou.

⁵ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (jún), č. 6, s. 3.

⁶ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (september), č. 9, s. 6.

Na pohyblivých šnúrach
mihali sa im pred očami
misy plné ohryzkov,
plačúci starci,
daždivé matky
s vychladnutou kolískou.

V zužujúcom sa kruhu
skákali radosťou
v krvilačnej horúčke,
kým ľudstvo
priťahovalo uzol na slučke.

Celistvosť⁷

Keď seba ponachádzam
na pleciach vychodenej dlážky,
perami keď na steny
nakreslím ľudskú tvár
a uprostred noci
prebúdzat' sa budem
v stále hlbšom cite,

odložím strešnú čapicu domu,
aby sme sa všetci mohli
rozochvieť.

Akísi ľudia⁸

Majú toľko práce okolo peňazí.

⁷ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (január), č. 1, s. 4.

⁸ In: *Nové slovo mladých*. 1980 (február), č. 2, s. 5.

Ráno treba rátať včerajšie,
naobed ranné
a večer
akoby už boli cudzie,
ohmatané ako slovníky.
Asi sa tým nedá pohnúť.

Asi sa treba narodiť pod prameňom,
rásť, nosiť ho v sebe.
Prežívať to, čo je živé.
Asi treba po zhasnutí
túžiť za ohňom.

Tvárou v tvár⁹

V byte bolo bez krásy.
Prezerala som fotografie;
vystupovali z nich priatelia a známi,
pokračovali v príbehoch,
ktoré sa už stali, opakovali slová,
na ktoré už zabudli.

Na tortách dohorievali sviečky,
dorastali domy,
horolezci vystupovali za svojím snom,
chlapci vynášali z kôlní dosky
a stružlikali zbrane,
dievčatá kolísali báby.

Momentky.

A zrazu vedomie, že človek

⁹ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (marec), č. 3, s. 4.

by mohol nebyť.
V tej chvíli ako pred spúšťou
zastala moja tvár.

Bieda¹⁰

V úcte ku skutkom,
keď treba spod kože
vybrať kvet a naučiť ho reči,
keď treba vyjsť zo seba ako tráva
zo stredu zeme
a bdieť nad životom,
myslím na tých,
čo sa ohradili vecami
a odovzdali im svoje poslanstvo
s vierou,
že sa premenia na ľudí.

Adresát neznámy¹¹

ONA
Pred zrkadlom zostali žiletky
a hrebeň, zabudol si ich na odchode –
nemám tvoju adresu, zbláznim sa z pokoja
tých vecí, z toho, ako ľahko
čakajú tvoju tvár. Už ani nevychádzam,
lebo by som začala hovoriť
do poštovej schránky a chcela by som ti
poslať morušu
v balíku ako telegram, že žijem,

¹⁰ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (september), č. 9, s. 3.

¹¹ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (október), č. 10, s. 5.

ale, kam, kam? Chcem ti povedať,
našla som v kufríku po mame otcovu košeľu,
na rukáve bolo napísané, že ľudia
by nemali proti svojej vôli
umierať, veď vieš, kam sa podel, či vari
odišiel nahý?, je toľko, čo by som
chcela povedať, kde si, ľudia, kde je môj muž?!

ON

Dali mi uniformu.
Bolo na nej zoschnuté blato. Proti
logike sveta pôjdem, starý dub v poli
stane sa mi zástavou a pobožkám mu nohy až po zem,
ak ostanem, chce sa mi kričať, obviniť niekoho,
to napätie, neviem, do čoho by sa dalo stlačiť
a zaplombovať ako strach medzi štyri steny,
pomenované obrazmi zo slov,
vzorcami s pravdepodobnosťou života.
Nič nie je vylúčené.
Kyslo je z cigariet; všetci, čo tu mlčíme,
mlčíme pre to isté,
pre plienku s prvým slovom,
pre lásku, zavesenú ako bolesť nad tónom,
aj pre stareckú paličku.

Dotváranie¹²

Tvoj dotyk je ako rydlo.
Vyhlíbil si ma do konečnej podoby.
Strácam sa tvojim prstom
ako socha,

¹² In: *Nové slovo mladých*, 1980 (november), č. 11, s. 5.

dokončená nepokojom
nových začiatkov.

Bohatnem, keď ťa strácam.
Sneh ubíja sa
pod ťarchou prázdnych saní.
Cestujem ešte rozpálená bozkom
po prvom milovaní.

Je ticho ako po boji.
Iba
dve biele čajky na bóji.

Otázky¹³

Chvejem sa z obavy, že sa meníme.
A že je čoraz ťažšie
opustiť čo i len sponku.

Nik nevie, dokedy budeme žiť, či nebudeme
žobrať o slovo a báť sa cesty,
z ktorej sa nevracajú stopy.
Ako špión
vyzvedám, čo kto dá aj z mála.
Čo dá puritán zneuctenej, keď si po smrti beží nahý
cez jeho dvor,
čo dá skúpy vlastnej matke,
keď si pláta šaty do hrobu,
čo dá egoista na ozdobu sveta?
Nič. Ani obláčik, ani len
dieru do plota, ktorou by preliezali kvety.

¹³ In: *Nové slovo mladých*, 1981 (február), č. 2, s. 6.

V hodine, keď človek pocíti,
nakolko je sám, je to jed,
ktorý nezabije, ale pôsobí. Nedokázať
zbaviť sa myšlienky,
byť niekým a myslieť v ľudoch
znamená možno
pochopiť revolúciu.

Aforizmy¹⁴

Láska niekedy urobí z muža aj človeka.

Radšej povedz vlastnú hlúposť, ako by si mal krahnúť hlúposti iným.

Muž iba vtedy zaerží láskou, keď žena z neho spraví koňa.

Klebeta je pravda, ktorá prešla piatimi ústami.

Keď si budete prať svoje masky, dajte pozor – môžu sa vám zbehnúť.

Človek sa stáva dospelým, keď nájde v kameni chlieb.

Spočinitie¹⁵

Navečer idem mokradou, vidím
kúpacie krhly v škvrnitom prítmí,
ako sa bosé k vode nahnú a plnia sa
hlbočinou sviežosti.
Zájdem až do krovín,
kde počuť spustené veslá

¹⁴ In: *Nové slovo mladých*, 1981 (júl), č. 7, s. 4.

¹⁵ In: *Nové slovo mladých*, 1981 (august), č. 8, s. 7.

na telo vlny narážať,
ešte kým rozbehne sa po nej
dievča. Tam si líham,
v prstoch ma rozcitlivie chlad.
Ako tak stúpa vo mne hladina,
na ktorej
sa ruža krásou chveje a chce žiť,
za jediný jej lupeň chce sa mi
dať tento život.

Detaily¹⁶

Koľko budúcnosti, nepohnutého
citu
je v podobe spiacej!
Koľko podobnosti s detstvom,
keď v tme láskou zelektrizovaná
pančucha
zažiari,
akoby si opustené dieťa lyžicou
vyleštilo zlatko
a na chvíľu, keď mu prilipne
k prstom,
odkladá si ho na prsia
ako ľúbenú tvár.
Koľko jednoduchosti
má veľká radosť! V našom
spomínaní
nekonečná je jej minúta.
Sú tu aj tí, ktorým sa stráca podoba.
Spoza žalúzie ako spod rebier

¹⁶ In: Nové slovo mladých, 1981 (september), č. 9, s. 4.

pozorujú prítomnosť šťastia.
Neznesú,
keď sa im sníva pahreba z úst,
prebúdzajú sa,
neumytí
v zlosti schádzajú do podzemia
a dokončievajú plán,
ako znetvorit' ľudstvo.

Viera Prokešová

Hodiny¹⁷

Deň zapálil v nich ostrie
predošlých rozbúrených chvíľ.
Mier narodil sa zo striel.
Dym v očiach jamky vyhlbil.

Zlatisté slnko ráno
začína zľahka hrdzavieť.
Jún rozlúčil sa s Jánom.
Splietalo leto zmysel viet.

Skúšali, Bratislava,
zraziť ti zbraňou kolená.
No hrdosť presne vstáva.
Až podnes pyšne vzpriamená.

V záhradách tulipány
kalichmi zvonía, že je čas.
Ciferník práce známy.

¹⁷ In: *Z najmladšej poézie*, 1975 (máj), roč. 17, s. 19.

Hodiny predsa búšia v nás.

Nevinní¹⁸

Stáli sme raz sami dvaja v úvrati,
mysleli, že z túžob sa daň neplatí.
Chodili tam smelé srnky vodu piť.
Mohli sme ich smädným ústam
neveriť?

Chcela som sa vyplakať ti na hrudi
zo strachu, že noc ma zo sna prebudí.
Ukázal si mi len cestu k prameňu
a nechal ma v lese tichú, zmámenú.

Od srdca¹⁹

Mačacím zlatom láske ústa nezapcháme;
jej dlane všetko ako staré stromy vytrasú.
Iba keď srdce bolí, vieme, že ho máme?
Inak len strážime si bubnujúcu okrasu?

Tenučké briezky víchor drsným hvizdom zlomí.
Ktosi mi stále hlasno blúdi po svedomí

a ktosi slepý vo mne náhle padá do tieňa,
kým ktosi vidiaci sa vo mne náhle červená.

Dnes si už veru ani presne nepamätám,
kto mi to vravel: nikdy nesmieš bočiť od ľudí.

¹⁸ In: *Z najmladšej poézie*, 1975 (jún), roč. 17, s. 17.

¹⁹ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (január), č. 1, s. 6.

Ach, prečo zem je vtedy najbližšia, keď lietam?
Viem už, že osamelé šťastie šťastie odlúdi

a láska potom ako odkopnuté psiča
žitá je, šitá je len nocami, čo kričia.

Láska, ktorá si prísne hrabe iba pre seba,
zabúda ohňom byť. A nezohreje pahreba.

More²⁰

Vietor mu ostrou slinou lezie pod kabát.
Belavé štice vln sa pobúrene zježia
a ohnivé sa večne budú k brehu drat',
až kým ho na pár sekúnd celý nezasnežia.

V dunivom tmení noci zrazu vzkriesené
vysoko kolíše sa s plesňou poranenou.
Ráno doň hviezdy spadnú ako prstene.
Výzgavý mesiac sadol si mu na rameno.

Ešte mám jeho letné prsty na tele.
A teraz, keď mráz tvrdohlavo chytá kľučku,
prisnija sa mi hnevlivé i nesmelé.
Ďaleká slaná čajka mávla na rozlúčku.

Prelietava²¹

Dunaj si slnko chytá ako samovraha
a sivé túžby chlipká sivý dym.

²⁰ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (február), č. 2, s. 6.

²¹ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (marec), č.3, s. 5.

Medové povrázky ti popri perách ťahám.
Keď pýtaš viacej, hneď sa odvrátim.

O moju tvár si opri hrdé ticho dlaní
a popáľ ústa, ktoré oklamú.
Strácaš ma ako prvú pieseň na svitaní,
tak ako nudné číslo programu.
Po kútoch láska nezametá. Jej prach sneží
do užasnutých očí nevinných.
Padajú sľuby ako krídla z ostrých veží.
Padajú krídla, či len pierka z nich?

Za lásku nekúpiš vždy lásku – tá je drahá.
A sivé túžby zhltne sivý dym.
Medové povrázky ti popri srdci ťahám.
Chvíľu ťa ľúbim, chvíľu neľúbim.

Veselú pieseň²²

Ach, srdce – sladký, zalepený plást!
Nehľadaj to, čo možno iba nájsť,

a nenájdí sa v túžbe, ktorá túžbou klame,
ktorá ti v drobných vnúti čiesi prázdne dlane.

Veselú pieseň, život, vzlykni mi,
keď večer skríkne snami hviezdny
a rána prudko slzu zhasnú na polceste.
Boľavým piesňam, život, nevracaj ma ešte!

²² In: *Nové slovo mladých*, 1978 (máj), č. 5, s. 2.

Stará planina²³

I.

Krajina ako čistý gýč.
Po ostrých bradách skál tu voda steká.
Hory sa zdvihli z pohľadníc,
zeleno mlčia, mlčia do ďaleka.

Ach, z koľkých stonov Balkán pil,
čo hrdých slz už pritajil,

kým vôkol piesňou zazvonili háje.
Ako krv, ako túžba horúca je.

II.

Po výškach šliapu končiare,
až tam, kde hmla im pusté štice stína.
Oblakom prší do tváre.
Vzduch kyslo naplňa sa vôňou vína

a stúpa stromom do hlavy.
Kraj, čo bol taký boľavý,

že človek nemal na chleba a na soľ,
dnes zaznie čistou radosťou a krásou.

Dieťa²⁴

Ani som ťa nevidela –
už som ťa mala boľavo
a horko v očiach.

²³ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (jún), č. 6, s. 4.

²⁴ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (september), č. 9, s. 5.

Úsmev a hračky a plnú hlavu rozprávok
som ti chystala.

Tak často
s milovanou,
vždy s inou vymyslenou tváričkou
zo mňa pozeráš
a cudzie a strašne vzdialené
ukradomky štipkáš z mojich rozprávok.

Bolesť mi ako teplá rúčka
prešla po tele.

Si žeravé a smutné slnce
vo mne.

Zostaneš snehom, čo mi zvlhnutý a ťažký
pod čelom puchne
ako v opustenom záveji.

Koprivštica²⁵

1

Schádzajú domce do doliny
tak ako krdel' belavý
a kopce ako tmavé klíny
vbili sa nebu do hlavy.

Pohonič v diaľke bičom plesne.
Ešte tu búši srdce piesne,

²⁵ In: Nové slovo mladých, 1978 (október), č. 10, s. 3.

čo pred sto rokmi krvavie –
statočné, hrdé, horľavé.

2

Dnes posedávam v starej chyži
a chutnám ostrú rakiju.
Hovoria, že mi neublíži;
ňou každý bacil zabijú.

Blízko je dom, kde Debeľjanov
túžil sa zvítať s vetchou mamou...

Vôňou mi vchádza do srdca,
ach, višňa – bielo kvitnúca...

Plovdiv²⁶

1

Po krivých dlaždiciach mi vt'apkal do pamäti.
Uličky azda vydýchnuté nesmelou
rozprávkou. V útlych komínoch sa slnko vznieti,
keď ohnivo sa oprú telom o telo.

Do dlaní brečtanu si domy vrásky vložia.
Dnu z ikôn priesvitnie tvár boľavá a božia
a strechy ako nízke, tesné klobúky
padajú tmavomodrej zemi na ruky.

2

Chcem ešte aspoň chvíľu postáť pri jazere,
kde voda vlnou ráta mŕtve rybičky,

²⁶ In: *Nové slovo mladých*, 1978 (december), č. 12, s. 6.

uvidieť, ako vietor do úst lístie berie
a potom zvučne oplŕúva ním lavičky.

Keď leto prudko stečie do hrdzavých džbánov,
páľava spŕchne, pavučina chvie sa za ňou,

už zimomrivá jeseň kráti jasný krok;
bujaré trácke víno udrie do zátok...

Do rána²⁷

Neskoré ráno dymí z dolín,
suchú zem prudko napína.
Ešte ťa aspoň trochu bolím?
Deň ako lesklá bublina

pod horkou kožou noci praská,
tma mäkko oči zacláňa.
Ospanlivá a strašne ťažká
bude ma mučiť do rána...

Sen²⁸

Poplašená siréna
sa mi dnes prisnila.

Studená a tvrdá
do mňa zívla
a tuhla mi
v srdci – mŕtvy vták.

²⁷ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (júl), č. 7, s. 5.

²⁸ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (september), č. 9, s. 2.

Hoci som ju nikdy nepočula,
ostro
sa mnou niesla
ako teplým domom
plných detských hlásokv.

Vonku bolo ticho.
Vietor leštil
zasrienené konáre,
drapľavým jazýčkom
oblizoval sneh.

V obloku mi krotko
bledla noc.

Ako na deň
brieždilo sa vo mne
na pesničku.

Jeseň²⁹

Keď večer mláky svetom
zapláta,
tma ostrým bičom vetra plesne,
do môjho tepla sa jak vtáčatá
vracajú moje plaché piesne.

Ulica slepou nocou zaviata
do mlčanlivých ozvien klesne.
Mesto si hlavy domov preráta
a zrazu im je príliš tesné.

²⁹ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (november), č. 11, s. 5.

Už krehne teplé slnko
v oblokoch
Mrazíkmi šklbnú kalné rána.
Všetko, čo prešlo, prešlo hlboko.

No rana, ktorá nahryzla ma,
nestečie z tváre v slaných
potokoch.
I bolesť vládzem niešť vždy sama.

Netrpezlivá³⁰

Na Vitoši
šľapaj
marcového snehu.

Ostré slnko
kľačí
na ihličí.

V doline jar
mäkko
zvoní snežienkami,
pokým vo mne
prudké
leto klíči.

³⁰ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (apríl), č. 4, s. 7.

Ostrihali lúku³¹

Ostrihali lúku
ako rannú ovečku.
Včelími krídlami
oblepená
schádza ku korenkom
trávy.

(Ako postrácané mince
lesknú sa na nej
púpavy.)

Drsná a pichľavá
prijíma moje prvé
stupaje.

Návšteva³²

Pribehla som
celkom nečakane:
v sukni, ktorá výstredne
kvitla,
hnedé nohy zarosené
prachom.
V horúcich vlasoch
lesklý kvet,
v prstoch malina.
Sedeli ste pri stole
ako vyšívání,
na obruse sa krásne trblietali

³¹ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (jún), č. 6, s. 6.

³² In: *Nové slovo mladých*, 1981 (september), č. 9, s. 4.

nechty tvojej mamy.

Mila Haugová

Igor Stravinskij³³

Vták ohnivák.

Hudba vstáva,

temný rytmus

tympan udrie –

ohňostroj sa rozpadáva,

tón leskne –

modré pero vytrhnuté z chvosta páva.

Dlho boli uši potme,

zabudnutý v piesni sedí,

v trúbke plno čistej medi.

Zvuky čistým rezom odtne.

Nehovorí nikdy o tom –

múdry predtým,

múdry potom.

Tajne dohovorený je so životom.

Utopená Nast'ona³⁴

Niečo znie z tmy do odrazu svetla,

niečo z vody medzi skaly –

dve slnká dnes zapadali.

³³ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (apríl), č. 4, s. 6.

³⁴ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (jún), č. 6, s. 6.

Rieka znie,
hĺbky z nej
modrý mráz vyplaší.

Dve kryhy
na vode,
dva kruhy
od seba,
hodené náhode;

a člno, člno prineskoro spustia –
mlčiacou vodou zamknuté má ústa.
Ruža v nej spí.

Lept³⁵

Prísny lept suchou ihlou leta.
Bdie znova teplá hĺbka ramien,
rovnováhu raní.

Primknutí k sebe po vnútornej strane krivky –
vzdialenosť medzi nami presne
na šírku Michelangelových dlaní.

Teplo líc,
pod ťažkou maľbou rýchla skica tváre.
Milovanie –
staccato vôní iskrí v povetrí.
Vydýchnem lásku, naraz, celú –
zahorí v ohni kresba dreva.
Smädný dym,
vták s jedným krídlom zlomeným,
drží sa pri zemi.

³⁵ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (júl), č. 7, s. 7.

Dohorieva.

Afrika³⁶

Afrika, smädná gazela.
Savana tvrdne,
vysychá;
stromy a trávy sa pohli
koreňmi k brehom
vädnúcej rieky.
V ústach Sahara.
A smäd.
Nevznikne nádherná pointa dažďa,
aj slza hasne.
Len moja hanba,
hanba za prázdne slová, bez činov,
čo hladko plynú z tejto básne.

Picasso³⁷

Čistý rez pohľadom,
akordy gitár naostro,
z lásky len červená –
v koreňoch kvitne
krvou strom.

V aréne biely býk
bojuje so sebou,
vidí aj za slepých...

³⁶ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (september), č. 9, s. 4.

³⁷ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (október), č. 10, s. 5.

Grimasa v maske,
smrť žltý piesok farbí,
vypľuje čiernu krv –
maľuje Guernicu.

Koľko hráň!
Je v nich sám:
akrobat s kockou,
klaun, pierot, cirkusant...

Prstami tvary trhá,
mäkko sa v ruke núka tuha;
dych čiarou vráza do
priestoru.

Nevedno odkiaľ,
nevedno kam,
ale až na dno.

Janáček³⁸

Čakáme vzlyk
a je to výkrik.
Na ústach Káte Kabanovej
tam zostal navždy.
Pre všetkých.
Dôverné listy –
byliny v očiach, obväz tmy,
svetlo má ešte len
s neskorou láskou prísť.
Husľové sóla zovreté v prísne kvarteté.

³⁸ In: *Nové slovo mladých*, 1979 (november), č. 11, s. 7.

O hudbu,
poslednú istotu hlasu, duša opretá.

Nôž³⁹

Vždy verne slúži,
každý vie o ňom,
že je ostrý.

Neskrýva svoju oceľ do puzdier.
Vášne sú bez ľútosti,
smrť zadarmo je, pravda na úver –
hodený leží vedľa kostry.

Či nemá tajné vášne,
spýtať sa treba...

Odpoveď noža znie:
„Vždy podľa ruky, čo ma vedie,
viem, odkiaľ rezať:
či zo srdca, či z chleba“.

Veľkosť⁴⁰

Aj nachýlený strom
váha.
Kam?
Kam spadnúť?
Až mu to povie
jeho vlastná váha.

³⁹ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (január), č. 1, s. 3.

⁴⁰ In: *Nové slovo mladých*, 1980 (apríl), č. 4, s. 7.